9de JAARGANG CURAÇAO DEN 23n. JULI 1892 N° 447

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIJS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

ZIEKENVERPLEGING.

———o———

Dezer dagen kwam ons een merkwaardige statistiek in handen, die zekere Duitsche doctor Cornet heeft opgemaakt van den levensduur der geestelijke zusters, die zich aan de verpleging der zieken wijden. Die engelen der barmhartigheid brengen in werkelijkheid haar leven ten offer, daar zij twintig, vaak dertig jaren vroeger sterven dan de overige bevolking. Zijne onderzoekingen zijn ook nog om een andere reden hoogst belangrijk, omdat zij nieuwe proeven leveren van de aanstekelijkheid eener ziekte, die de groote menigte onder dit opzicht minder gevaarlijk acht: namelijk van de longtering.

Cornet heeft zijn onderzoek noch tot de wereldlijke oppassers en verpleegsters, noch tot de diaconessen uitgestrekt, doch zich alleen bepaald tot de leden der katholieke congregatiën voor ziekenverpleging. De diaconessen laten, zooals bekend is, gemeenlijk haar beroep varen, wanneer zij tot een huwelijk of tot een andere betrekking, die in haar levensonderhoud kan voorzien, geraken; zij die er een beroep van maken om hun brood te verdienen, nemen vooral de eerste de beste gelegenheid waar, om een betere zaak aan te grijpen. Alleen in de katholieke congregatiën vond Cornet de verpleging der zieken als levenstaak aanvaard. Bij haar kon hij dan ook de sterfelijkheid in alle studiën nagaan. Zeker zou elkeen wenschen, dat hij zijne statistiek ook tot de niet katholieke verpleegsters uitstrekte, in zooverre dit kon geschieden: een dergelijke vergelijking zou zeker belangrijk en leerrijk zijn.

Een meisje, dat zich met haar 17de jaar aan het verzorgen van zieken wijdt, sterft 21 jaren vroeger dan de andere van gelijken ouderdom. Een ziekenverpleegster in het 25ste jaar haars levens staat met betrekking tot de jaren, die zij zich nog mag beloven, op gelijke lijn met personen van 58 jaren buiten het klooster, eene drieëndertigjarige staat gelijk met andere 63-jarigen. Deze opgaven van Cornet geven ons voldoende den geest der opoffering dier edelmoedige zielen te kennen.

In het jaar 1885 waren er volgens het koninklijk Pruisisch bureau van statistiek 5470 katholieke ziekenzusters, 2496 protestantsche diaconessen en nog 2082 andere verpleegsters. De verhouding der gezindten staat hier in omgekeerde orde. Het protestantisme, dat eens zoo sterk vertegenwoordigd is, levert nog niet de helft van de katholieke ziekenzusters op. Wanneer men het geheele overige personeel er bij rekent, dan hebben de katholieke ziekenzusters de absolute meerderheid. Nu brengen de strijders van Rome wel in, dat de katholieken ziekenhuizen oprichten, om proselieten te maken. Zij beweren, dat de krachten, die zich aan de verzorging der zieken wijden, zich leenen met het doel om zieltjes te winnen. Alsof die heldhaftige zielen de vreugden van het aardsche leven en het leven zelf ten offer, wijl zij er op uit zijn, om hier of daar eene bekeering te maken?

De tegenstanders van het katholicisme beschikken over veel meer geld en macht dan wij; ziekenhuizen te stichten zou hun veel minder moeten kosten dan ons. Doch het zou zoo gemakkelijk niet gaan de noodige verpleegsters te vinden. Het katholiek geloof brengt veel meer offervaardigheid voort, dan elk ander. Dit is een feit, dat door de cijfers onwederlegbaar wordt bewezen.

Wat nu het hooge cijfer der sterfelijkheid van de verpleegsters aangaat, hier komen de besmetting door het verkeer met de zieken en de afmatting door waken en werken in aanmerking.

De nieuwe tijd is door de woede aangetast, om jacht op batteriën en andere overdraagbare kiemen van kwalen te maken. De longtering maakt onder de ziekenverplegers tienmaal meer slachtoffers, dan onder de overige bevolking. Van de leden der congregatiën, die in de laatste 25 jaren zijn gestorven en door dr. Cornet worden opgesomd, bezweken 62.88 p.c. alzoo bijna tweederden aan de tering........

———

Terwijl wij naar aanleiding dezer merkwaardige opgaven nadachten, hoeveel moed en geloof en liefde er leeft in de harten dezer heldinnen, die alles, zelfs haar leven opofferen, om het lijden harer ongelukkige medemenschen te verzachten — trad ons eensklaps de surinaamsche correspondent van *De Vrijmoedige* voor den geest, die door dat alles een streep haalt en zieken — ja wat nog erger is, leprozenverzorging door religieuzen, als een *door den tijd en de ondervinding* (!) *veroordeelde inmenging van geestelijken invloed* brandmerkt.

Alleen grove onbekendheid met den staat der ziekenverpleging of volslagen onwil, om het goede te waardeeren, kan een dergelijk oordeel doen neerschrijven. Heeft dien correspondent in de twee laatste jaren niet honderdmaal den naam van **Pater Damien** in de ooren geklonken: van den heldhaftigen priester, die na zijn geheele leven aan de verzorging der leprozen besteed te hebben, eindelijk als offer zijner liefde aan de melaatschheid bezweek? Kan het hem onbekend zijn hoe de leprozen op het eiland Trinidad door de Zusters Dominicanessen verzorgd worden? Weet hij niet met hoeveel liefde de Zusters Franciscanessen hier op Curaçao, in ons midden sinds zooveel jaren, de melaatschen verplegen? Of zijn hem bijwijlen klachten ter oore gekomen van "proselietenmakerij" onder de leprozen of van "zieltjes winnen"?

Wij hadden een dergelijk oordeel van dien correspondent niet verwacht. Daar hij in andere zaken een open oog voor het goede blijkt te hebben, hadden wij hem voorzeker meer waardeering toegedacht voor den heldenmoed der religieuzen, die zich wijden aan de verpleging van zieken en melaatschen.

Dien heldenmoed zoekt men elders te vergeefs. Alleen geloof en liefde kunnen de kracht geven, om zich zelven op te offeren voor den lijdenden evennaaste.

KUNSTWERK.

(*Ingezonden*).

In dank hebben wij verleden week een paar photografiëen ontvangen. Zij waren ons welwillend toegezonden door de families Oduber-Zeppenfeldt van Aruba en stellen twee grafgedenkteekenen voor, aldaar door die families respectievelijk voor hunne dierbare overledenen op het R. C. Kerkhof opgericht. Het feit alleen der oprichting van monumenten kon niet bijzonder de aandacht trekken, want de edele neiging om zijne overledenen door gedenkteekenen te vereeren is onze Curaçaosche bevolking zoo eigen en uit zich daarom zoo algemeen, dat men er langzamerhand aan gewoon is geworden. Doch, dat een Curaçaosche familie geen kosten en moeite ontziet, om met een echt kunstwerk het graf hunner dierbaren aan de vergetelheid te ontrukken, en daardoor een nieuwe spoorslag geeft aan de bevordering van kunstzin en smaak; dat zij een hollandsche firma gelegenheid heeft gegeven ook in de kolonie te schitteren en daardoor recht laat wedervaren aan onze nationale nieuwere kunst door zoo velen onder onze gegoeden feitelijk miskend telkens als zij kunstwerken voor de kerkhoven uit den vreemde ontbo-den; dat met name de firma *Margry en Snickers* deze twee prachtige kunstproducten heeft mogen leveren en daardoor de roemvolle naam van onzen te vroeg ontslapen vriend

---

FEUILLETON.

HISTORIA DI UN DIAMANTE.

Un cierto dia — ta un siglo pasá — tres roemán homber Chafras tabata paseá den un dje caljanan di más grandi di Bagdad; di golpi es un mayor a keda pará, i mostrando manoe riba un extrangero na e otro banda di calja, él a grita:

— "¡ Atá e homber di Afghanistán, koe ta tantoe tempoe nos ta buscá!"

— "Nos lo no largéle scapá nos" — e otro dos roemannan dici, i nan toer tres a coeri bai riba e extrangero, koe, inquieto i agitá, a keda ta mirá rondó di dj'éle.

— "¡ Allah ta Allah!" (nomber di Ser Supremo cerca mahometánonan), e roemán mayor dici coe n'éle.—"No temé nada. Mi ta Chafras di Bassora, koe bo a solicitá algún tempoe pasá, pa vendé mi algún piedra preciosa, i entre otro e diamante, yamá *"Luna di Ceroenan."* Mi ta presentá bo mi roemannan; nan ta mes contento manera mi, koe nos ta topá coe bo, i nos kier haci negocio coe bo."

— "Ta sintí mi pa boso, mi bon hombernan; ma ya mi no ta donjo más dje diamante magnífico."

— "¿ Kiko bo a hací coe n'éle?"

— "¡ Allah sea loado! Mi a vendéle coe Abderamus pa 65.000 fuerte i un hermoso par di cabai."

— "Bo ta un loco i Abderamus ta un ladrón," Chafras dici coe un tono furioso; "lo mi a doená el doble p'éle."

— "Allah ta grandi," e homber di Afghanistán a contestá; "mi kier a vendé bo e diamante pa mitar precio, i bo tabata asina bobo di pengá di toeméle."

— "Pasobra mi a kére bo un ladrón i mi conciencia tabata prohibí mi di trata coe bo. Ma así sea, ta cos concluí. ¿ Oenda Abderamus ta bibá?"

— "Lo mi hibá boso cerca d'jéle, mi bon hombernan, afin koe no keda existi ni di más mínima enemistad entre nos."

E homber di Afghanistán a hací manera él a priminti, i él a hibá e tres roemannan cerca Abderamus, bibá na cantoe di rio Tigris.

— "Jioe di Israël," e roemán mayor dici coe un tono lisongero i halagador; "bo tin aki na bo cas un diamante, yamá, *"Luna di Ceroenan,"* un zafiro yamá, *"Wowo di Allah"* i ainda otro piedra preciosa más, koe bo a coemprá di un transeunte di Afghanistán, koe a hortá nan. (Ya e estrangero a bai di dj'éle ayí fô) Mi ta coemprá bo nan, si bo ta hibá di gusto, i mi ta doená bo un gran ganancia."

— "¿ Cuánto bo ta ofrecé mi?" Abderamus dici coe tono di un hende koe conocé negocio.

— "Bo a pagá 65.000 fuerte i dos cabai. ¿ Bo kier 75.000 fuerte p'éle?"

— Mi no kier poné bo den un posición peligrosa di vendé cos hortá coe bo," Abderamus dici koe un risa burlesca.

— "Vamos, ¿ 150.000 fuerte antó?

— "¡ Ni pa miljón mes! Pasa ki fô. Ainda bo no conocé valor di lo ke bo kier coemprá."

Dj'alji e armenio Chafras a retirá coe un cara malcontenta i murmurando den djé mes.

— "¡ Roemannan!" él dici coe su compajéronan;" "e piljo bieuw tin masjá conocementoe di diamante. El ta nengá di drentá negocio coe nos."

— "Sea él ta nengá ó nó," es un di más chiquito dici coe un gesto mui significativo," nos mester dje *"Luna di Ceroenan."*

E dos otro roemán a hací un senjal di aprobación, i e anochi ayí mes Abderamus tabata asesiná, su cadáver tirá fô di un ventana den rio Tigris, i e tres malhechornan a cogé e diamántenan i toer otro piedra preciosa bai.

Su manecé, e asesinonan a contrá pa casualidad e homber di Afghanistán; nan a invitéle bin cená den nan tent na cantoe di Tigris, retirá di toer habitación humana, i nan a tirá un veneno activo den coeminda dje infeliz. Ora él a moerí nan a hortéle su 65.000 fuerte, i su cadáver tambe nan a tirá den e corriente.

Algún minuto después dje segundo crimen ayí, e tres roemannan a subí nan camelio i nan a huí bai na un lugar solitario camina nan a coeminsá partí nan tesoro. Mientras tabata placa, toer cos tabata bai bon, ma ora a yegá turno di piedranan preciosa, partimentoe tabata imposible, pasobra e *"Luna di Ceroenan"* sô tabatin más valor koe toer e ôtronan; cada un di nan tabata kier él p'éle, i porfin a resultá un batalja terrible entre nan tres.

— "Roemannan", e mayor dici por último, "propiamente e diamante ta pertenecé mi, pasobra ta mi a moestrá boso e homber di Afghanistán; sin mi, boso lo no a hayéle nunca. Ma afin koe no tin bringamentoe ni odio entre jioenan di nos mama, larga nos sometê e cuestión na decisión di profeta. Cada un di nos lo contá su sonjo mayan main-

den architekt Margry, wiens geniale geest in het kunstatelier der bovengenoemde firma schijnt voort te leven ook hier onder den schitterenden tropischen hemel is vereeuwigd in zoo ver als 't marmer en graniet den tijd trotseert,— zie dit zijn al te gadezoovele beweegredenen, die een meer dan gewone voldoening moeten opwekken. Of men moest onverschillig zijn voor den vooruitgang van kunstzin en zuivere smaak onder onze goede bevolking alhier, of ongevoelig voor het onverdiend achterstellen en miskennen onzer eigen nationale kunst, of ondankbaar genoeg het zeer vele goede door den bekwamen en tegelijk echt christelijken architect Margry tijdens zijn leven zoo dikwijls belangeloos bewezen, waar het gold om het uitvoeren van bouwplannen door raad en daad en zelfs geldelijke hulp te steunen,— zoo men niets bijzonders gevoelde bij het feit der plaatsing dezer twee kunstproducten op het Kerkhof van Aruba. Wij worden inderdaad aan den verdienstelijken man ook op 't eiland Curaçao zelf op verscheidene plaatsen herinnerd.

Daar hebt gij het in zijn eenvoud schoone pastoriegebouw op het plein van Pietermaai; — de smaakvol gebouwde rijzige gotische kerk op St. Willebrord, hoe getuigen zij niet van kunstsmaak. En al zijn die gebouwen wegens financieele omstandigheden niet zoo zuiver volgens zijn teekeningen uitgevoerd, dat men ze zijn werk mag noemen, toch verraden zij in geheel en onderdeelen op verscheiden punten het concept van den Meester. En dat hij dit werkelijk was, behoeft door geen enkel in onze kolonie op bloot gezag aangenomen te worden. Hij beschouwe het prachtige altaar ter gelegenheid van het laatste jubelfeest der E.E. Zusters van Rozendaal in de kapel van het pensionaat *Welgelegen* geplaatst en wat hij ook als voorwerp zijner kritiek neemt, de harmonie der lijnen of kleuren, het stijlistische der vormen, de pose of drapeering der beelden, de demi-reliefs of de fijnheid der bewerking, hij zal moeten bekennen: 't is onberispelijk.

Hetzelfde zal hij zeggen van het grafgedenkteeken spoedig te plaatsen in de kerk van St. Willebrord ter herinnering aan den zoo ijverigen Pastoor V. Jansen, al kon daaraan geen groote som worden besteed. Beiden behoorden tot des Meesters laatste werken. Gedurende de fabricatie werd de edele man aan de kunst en aan zijne dierbaren ontrukt. Hij rust den zoeten slaap, der oprecht geloovigen. Goddank, dat zijn geest nog niet rust maar frisch en roemvol voortleeft in zijn broeder en vroegeren compagnon de H. H. Margry en Snickers. Zij hebben dat op nieuw bewezen in het hetgeen zij leverden aan de familie Zeppenfeldt en Oduber van Aruba.

Daar hebt gij die zuiver geteekend, keurig fijn bewerkte marmeren zinnebeelden van Hoop en Liefde op het grootere monument; zij wekken waarlijk tot die deugden op en om haar schoonheid, vindt men het jammer ze zonder bedekking aan weêr en wind te zien blootgesteld. Eveneens het bas-relief in marmer de Verrijzenis van Christus voorstellend op het kleinere. Het is alsof uit de schatkamer der Italiaansch gothische kunst het Or San Michele te Florence is ontroofd en Donatello een leerling aan onzen tijd heeft geschonken. Dan het verguld *grafitto* (een zinnebeeld der opstanding), in zwart marmer, van het hoofdmonument; — was het omgekeerd zwart op wit marmer en van grootere afmeting men zoo het uitgelicht wanen uit den vloer der Dom van Sienna. En zoo verraadt het geheel der beide monumenten in (het concept) een zeer bekwamen kunstenaar en in de uitvoering een uiterst goeden beeldhouwer die zich naar Italiaansche modellen gevormd, wellicht in Italië zijn scholen gemaakt heeft. Een bewijs dat de echte kunst niet wegwerpt, wat er in de Italiaansche kunst schoons is en edels, maar dat zij door gelukkige en oordeelkundige combinatie van nationale met Italiaansche kunstvormen deze althans op zijde, zoo niet vooruit kan streven.

Mochten deze regelen tevens menigeen onder onze gegoeden, die vroeg of laat zijne overledenen met een grafgedenkteeken zou willen vereeren doen besluiten het zweren bij Italiaansch kunst na te laten, alsof alleen uit Italie ware kunstproducten komen kunnen. Wij durven van menig kunstprodukt, uit Italie ontboden gerust zeggen: het is den ouden Italiaanschen roem onwaardig en nog vreeselijk kostbaar daarbij.

H. Frie.

---

ta, i él, koe doená prueba di más evidente koe él ta gozá di favor di Mahoma, él lo kedá e posesor dichoso di "*Luna di Cerbenan.*" ¡ Largá nos hurá esai pa barba di nos tata!"

E otro dos roemannan a aceptá e proposición, mientras cada di nan tabata studiá ki sonjo lo él por inventá, pa demoestrá koe profeta ta coe n'éle. E roemán mayor dispuesto na reconciliación, sin embargo no tabata cordá del todo riba un sonjo; ma él a mesclá simplemente un poco veneno den cena; i coe un alegria diabólica él a mirá e dos jioenan di su mama moerí coe dolor di más terrible.

Ora nan a cabá di expirá, él a largá nan cadáver na discreción di vampironan i él a alehéle, na posesión di riqueza colosal, na galopi riba su cameljo koe él a vendé después. Dj'ayí él a disfrazélc manera un limosnero, i después di un viaha largoe i di a scapá masjá desgracia, él a yegá porfin Constantinopla, oenda él a embarcá abordo di un barco holandés koe tabata bai Amsterdán. Ayí, como él tabata sigur koe ningún hende lo pidiéle cuenta di su crimennan, él a coeminsá hungá papel di joyero, i él a anunciá embahadornan dje gran Córtenan, koe él tin magnífico diamante di vendé. (*El ta continuá.*)

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking is de heer A. van der Hoeven, Predikant te *Welle* en *Ammerzoden*, benoemd tot Predikant bij de Vereenigde Protestantsche Gemeente alhier.

——

is de zorg voor en het toezicht op de verlichting der straten, enz. opgedragen aan den heer M. J. Selhorst, 1e. Luitenant der Artillerie, belast met het toezicht op het onderhoud en de herstelling der straten en kaden in het stadsdistrict.

——

zijn de heeren I. Debrot en H. Statius Muller toegelaten als beëedigd translateur en interpeteur in de Nederlandsche- en de landstaal.

——

Lijst van brieven, welke onbestelbaar zijn bevonden:

H. D. Coulet, Rodolfo Pinedo, Santos Escobar, Carlos Parra C., Rafael Osorio Negron, Martin Lacre, Carlos E. Myares 2, Jose Rafael Ricort, L. Wawoe, Carlota E. de Goico, Josefa M. de Inchaustre, Estella Levy, Julia Senior, Paulina Convenencia, General Veloutine, Gerardo Simon, Johanna de Bruin, Julia Enrique, Bettje Jolle, Cptn. Chas Peters a/b. Messenger, Tesalio Faria, Teodoro Jaast, Isaac J. Valencia, Pablo Emilio Ascanio, Eustorgio Arrieta, P. Bardinet, Elias de Brion, Reveca D. Olivegra, Luisa Fanete, Francisca Marciales, Ernestina Maduro, Maria R. de Marquez, Carlos Malvar, Senior, Marquez Rincon.

Aangeteekende stukken:

Een aangeteekende brief geadresseerd aan Geo. S. Witte.

BUITENLAND.

Rome.— Gedurende den verkiezings-wedstrijd voor den gemeenteraad te Rome, zijn van liberale zijde weder de schandelijkste spotplaten uitgegeven op den Paus en de Katholieke Kerk. Eenige dier caricaturen zijn op verlangen van Z. H. Hem vertoond, waarna de Paus aan kardinaal Rampolla bevel heeft gegeven, den Nuntiussen op te dragen, de verschillende Hoven er op te wijzen, dat de Italiaansche regeering, die zelve beleediging van den Paus met majesteits-schennis heeft gelijk gesteld, de daders ongehinderd laat. Nu verneemt de *Italie* eensklaps, dat de Regeering de daders gaat vervolgen....eenige weken na het gebeurde. De Italiaansche regeering toont daardoor haren angst.

Italie.— De Koning is met zijne Gemalin weêr naar Monza terug gekeerd en daar feestelijk ingehaald. Op hunne terugreis is het echtpaar nog te Hamburg aangeweest, om een bezoek af te leggen bij de weduwe van keizer Frederik.

— De begrootings-commissie handhaaft al de oorspronkelijk, door haar voorgestelde bezuinigingen en verminderingen tegenover de eischen, die de nieuwe Regeering stelt, zoodat de Kamer geroepen zal zijn, in deze te beslissen. Binnen weinig dagen kan men dus verwachten, dat ze opnieuw zal worden bijeen geroepen.

Frankrijk. — Het onderwerp van den dag is het noodlottige tweegevecht tusschen Morès en kapt. Mayer, die door een degen-stoot in de long doodelijk werd getroffen. Eigenlijk was dit duël slechts een vervolg op een vroeger duël tusschen den Israëlietischen officier Crémieu en den redacteur De Lamaze, waarbij Mayer en Morès getuigen waren, en zich verbonden hadden, het procesverbaal niet openbaar te maken. Die openbaarmaking gebeurde later echter toch, en dit gaf aanleiding tot het nieuwe tweegevecht.

Daarna volgde eene interpellatie in de Kamer, waarop de minister o. a. antwoordde: „In het leger kennen wij slechts soldaten, die aan het vaderland verknocht zijn." Laat ons hopen, zegt de *Patrie*, dat de dood van kapt. Mayer een einde zal stellen aan al de duëls, die wij sedert eene maand moeten opteekenen. Dat zijn barbaarsche zeden, die niemand kan goedkeuren. Neen, iedereen zal deze brandmerken en afkeuren, en toch, de wet straft die niet zooals zij het verdienen. Werd het tweegevecht met den doodslag gelijk gesteld en gestraft, dan zou al dat valsche schermen met „eer" wel ophouden. Wel staat in de Fransche wet, dat het toebrengen van wonden, zelfs zonder dat zulks een moord-aanslag geldt, met tijdlijken dwangarbeid gestraft wordt, maar ziet— dat telt niet wanneer het.... tweegevecht heet. Daarbij heeft toch niemand, wie hij ook zij, het recht, zijn eigen rechter te zijn: ware dit zoo, men kon dan het gerecht wel afschaffen, en wij zouden al spoedig terug keeren tot de barbaarschheid, toen iedereen zijn eigen rechter was, en de sterkste dus altijd zegevierde.

Duitschland.—Keizer Wilhelm trok weêr naar het hooge Noorden. Aan boord van de „Kaiser-Adler," en door het pantserschip „Siegfried" begeleid, stevende Z. M. woensdagavond 29 Juni naar Drontheim.

—De *Neue Freie Presse* bevat een interview met Bismarck. Hij zeide het mogelijk te achten, dat de oorlog met Frankrijk onvermijdelijk zal blijken; dat het vertrouwen der wereld en het persoonlijk overwicht alsnog zijnen opvolger Caprivi ontbreken, waaruit de tegenwoordige toestand in Europa voortvloeit, en de banden, die Duitschland met Rusland verbonden, verbroken zijn.

Door de *N.-D. A. Z.* zegt de Regeering Bismarck aan, dat, zoo hij den strijd aanvangt zij het haar plicht acht, dien niet te ontwijken, zij stelt den Vorst voor de gevolgen verantwoordelijk. Het is zeker geen stichtelijk schouwspel, dien strijd tusschen Bismarck en zijn opvolger, die niet slechts zich-zelf, maar ook den Keizer heeft te verdedigen. Van eene verzoening van den oud-rijkskanselier met den Keizer kan geen spraak meer zijn.

Intusschen heeft de onverbeterlijke alweêr in de *West-D. A. Z.* een nieuwen aanval tegen Caprivi gericht, welk blad namelijk een ongelooflijk relaas bevat van hetgeen Bismarck onlangs te Friedrichsruhe tot eenen gast gezegd zou hebben over Caprivi en diens „onbekwame" politiek.

Toen hij-zelf Caprivi den Keizer als opvolger had aanbevolen, had hij nog aan geen ongenade gedacht; maar slechts gemeend, dat na zijn dood een vastberaden, door tastend generaal best te pas zou kunnen komen. Maar hij had zich vergist, Caprivi was erg tegen gevallen en geheel onbekwaam gebleken, vooral door zijne houding tegenover Rusland ter zake van de Polen, enz.

— In eene predikanten-vergadering te Berlijn, legde de gewezen hofprediker Stöker dezer dagen eene merkwaardige gebeurtenis af. Volgens den conservatieven *Reichsboten*, verklaarde hij niet te gelooven, dat de Reformatie duurzaam in Duitschland zou kunnen stand houden. Binnen 3 à 400 jaar zou Duitschland weder katholiek zijn; hij voegde er bij, dat dit de meening van velen is. En zeide hij, al zou Duitschland juist niet weder katholiek worden, zeker is in elk geval, dat de „Evangelische Kirche" steeds verder in onmacht verzinkt, indien in de tegenwoordige rust volhard wordt, en dus „quietismus" in de plaats treedt van „piëtisme."

— Dezer dagen is van Regeeringswege verlof verleend tot oprichting van een Capucijnenklooster te Zeilsheim, bij Triesenheim (district Eerstein). Eveneens werd den Paters toegestaan, in Straatsburg-Königshoven een huis te stichten tot opleiding van missionarissen. Dit bericht heeft in geheel den Elzas levendige vreugde opgewekt.

— In den strijd tusschen Bismarck en Caprivi schreef de laatste, naar de N. D. A. Z. meldt, zich niet met de openbaarmaking van documenten te mogen rechtvaardigen om wille van het land. Bismarck zelf had indertijd gezegd: „Als het eenmaal tot eene openbaarmaking van de documenten komt, staat de oorlog voor de deur." Het is dus te hopen, dat Bismarck niet door zijne hatelijke uitdagingen de Duitsche regeering tot een stap drijve, waarover zij later berouw zou hebben, want de gevolgen zouden vreeselijk zijn.

De oorlog zou niet alleen veel uitgebreider zijn dan in 1870 wat betreft het aantal strijders, maar ook de wapens zijn verschrikkelijker, en, wat toen niet het geval was, de krijg zou voor een groot deel ter zee gevoerd worden.

Sinds genoemd jaar houden de Europeesche Staten een wedstrijd in het uitbreiden hunner vloten. Engeland en Frankrijk zijn lang niet meer de eenige zeemogendheden van belang. Tegen het jaar 1895 — alswanneer alle bewapeningen gereed zullen zijn, en dat dus misschien het crisis-jaar zal worden — zullen de vloten (bestaande uit pantserschepen, kruisers en torpedo's) als volgt zijn samengesteld:

Engeland	66 P. —	111 K. —	161 T.
Frankrijk	45 P. —	25 K. —	174 T.
Rusland	16 P. —	19 K. —	43 T.
Duitschland	30 P. —	36 K. —	118 T.
Oostenrijk	11 P. —	11 K. —	57 T.
Italië	24 P. —	11 K. —	93 T.

De kracht ter zee van het Drievoudig Verbond overtreft dus die van Frankrijk en Rusland. Engeland blijft de eerste zeemogendheid, en wanneer het partij zou kiezen gaf het onmiddellijk den doorslag.

Spanje.— De kamer heeft in 48 achtereen volgende uren de begrooting afgehandeld. De republikeinen hebben verklaard niet te zullen dulden, dat op deze wijze ook met het leenings-ontwerp werd gehandeld.

— Te San Sebastian is een heftige vechtpartij ontstaan tusschen Spaansche en Duitsche matrozen, waarbij van het mes werd gebruik gemaakt, en welke eerst door tusschenkomst der politie kon bedwongen worden. Vijf Duitsche matrozen zijn in hechtenis genomen; negen der Spanjaarden zijn gewond. De bevolking is zeer opgewonden, en er onstond een samenscholing voor het Duitsche consulaatsgebouw, waar men schreeuwde *Carolina!*

Engeland.-Met eene Troonrede in welker aanhef gezegd wordt, dat de tijd gekomen is, waarop het raadzaam moet worden geacht, door het samenstellen van eene nieuwe vertegenwoordiging, de juiste gevoelens des lands in te winnen, zijn de zittingen van het Lagerhuis gesloten en is het oude parlement ontbonden. Het nieuwe is bijeen geroepen tegen 4 Augustus.

—De *Times* bespreekt in een hoofd-

artikel het optreden van Bismarck, dat zij ten zeerste afkeurt, en waarin zij het bewijs ziet van het verval van zijn zedelijk bewustzijn. Toch hoopt het blad, dat de Duitsche regeering weerstand zal bieden aan de verleiding eener strafrechterlijke vervolging van den ouden rijkskanselier.

— Gladstone heeft den veldtocht der Home Rulers te Chester geöpend met eene redevoering in de „Liberal Club," die nagenoeg een uur duurde, onder omstandigheden, welke haar vooraf gingen en vergezelden, die op zich zelf getuigenis aflegden voor 's mans ijzeren gestel en geestkracht op dien leeftijd. Immers, terwijl hij de Iersche quæstie van alle zijden bezag, was hij lijdende aan groote pijn, het gevolg eener wonde aan oog en neus. Het blijkt, dat eene vrouw hem een groot brok oud-bakken brood in het gezicht wierp, toen hij met zijne echtgenoote in een open rijtuig naar de Club reed.

Vooral had hij bijval met de weêrlegging van lord Salisbury's argumenten en kunstmiddelen, te Belfast en elders aangewend, om Home Rule in discrediet te brengen: bangmakerij, verzinsels en aansporing tot geloofshaat. Zooals men weet, had lord Salisbury onlangs gezegd, dat de protestanten van Ulster, in geval van zegeviering der Home Rulers, door de katholieken derwijze zouden verdrukt worden, dat hunnerzijds eenen opstand zeer natuurlijk, en deze in de oogen der regeering zelfs niet strafbaar zijn zou.

Dit nu vond Gladstone terecht allerschandelijkst. De eerste minister des lands als de voornaamste aanhitser tot oproer en broederkrijg, dat is nog nooit voorgekomen. Maar, zeide Gladstone, wij zijn niet bang, en hebben ook van de protestanten in Ulster, van de presbyterianen en non-conformisten, nog wel betere gedachten; want niettegenstaande in Ulster ruim 7 protestanten zijn tegen 6 katholieken, is toch de vertegenwoordiging van Ulster in het lagerhuis in omgekeerde verhouding: 17 katholieken tegen 16 protestanten (14 torys en 2 dissidenten). Van de 9 graafschapen van Ulster hebben er 4 eene geheele kath. vertegenwoordiging en heeft slechts één een geheel protestantsche, terwijl de overige gemengd vertegenwoordigd zijn.

— Prins Ferdinand van Hohenzollern is met den koning van Rumenië op bezoek te Londen bij zijne bruid, prinses Mary van Edinburgh. De vorstelijke personen zijn allen naar Windsor gegaan, om het jonge bruidspaar aan koningin Victoria voor te stellen. De koningin gaf des avonds een groot feestmaal ter eere der verloofden.

—Zaterdag 25 Juni kwamen te Duitsch Avricourt een tiental seminaristen uit het klooster der paters van den H. Geest, te Mesnierès, aan, die wegens eene besmettelijke ziekte in die streek tijdelijk naar hunne ouders in den Elzas terugkeerden. Den tweeden dag na hunne aankomst kregen zij echter bevel, binnen 24 uren het Rijksland te verlaten en weer naar Frankrijk terug te keeren.

Oostenrijk.—Zaterdag 25 Juni is te Weenen de Amsterdamsche koor-kapel aangekomen. De Nederl. zangers staan onder leiding van Daniël de Lange. Maandag-avond brachten zij in de concertzaal der Rotunda verschillende oud Nederlandsche meesterwerken ten gehoore hun bijval was buitengewoon groot. Nooit heeft men te Weenen zulke uitvoering gehoord. De toehoorders waren verbluft door de ongeëvenaarde schoonheid der oud-Nederl. meesterwerken, en door de onovertrefbare kunst der Amsterdamsche zangers.

— In de mijngangen bij Perzibram heeft men een aandoenlijken brief gevonden, door een der omgekomen werkers aan zijn vrouw achter gelaten. "Wij waren aan ons werk," schrijft hij, "toen lieden ons kwamen mede deelen, dat zij niet uit de mijn konden komen. Wij dwaalden rond en zochten een uitweg, maar te vergeefs. Wij wachtten op hulp, maar zij kwam niet. Zoo lang het ging, baden wij; toen werd de een na de ander door flauwte overmand, en viel ter aarde." De schrijver maakt dan beschikkingen over huiselijke zaken, verzoekt zijne vrouw de schulden te betalen en de kinderen in de vreeze Gods op te voeden, en eindigt met deze woorden: "Dierbare vrouw ! deze laatste woorden schrijf ik in grooten angst. Mijn hoofd doet pijn, en mijne gedachten verflauwen, de eeuwigheid nadert."

Zwitzerland.— Verleden jaar zijn bij de spoorwegramp te Mönchenstein, 71 personen omgekomen. Door die catastrophe werden 242 personen getroffen, waarvan slechts in één geval geene aanvraag om schadevergoeding werd gedaan. Van de 241 aanvragen werden voor 8 gedooden eene schadevergoeding gegeven van 23,918.60 fr.; voor 5 andere gedooden van 43,252.50 fr. Nog niet voldaan is aan de aanvragen van 50 gevallen met doodelijken afloop. Sommigen hunner eischen 50- tot 75,000 fr. vergoeding. Van de 170 aanvragen wegens verwonding is voldaan aan 88, tot een bedrag van 91,955 fr.

Amerika.—In plaats van Blaine, heeft de president der Unie John W. Forster, uit Indiana, tot minister van buitenlandsche zaken benoemd. De senaat heeft aan deze benoeming zijne goedkeuring geschonken.

— In hare vergadering, te New Orleans gehouden, besloot de vereeniging „Ancient-Order" 50,000 dollars te schenken aan de kath. Universiteit te Washington, onder voorwaard, dat aldaar een leerstoel voor het onderricht in de Iersche taal komt.

Rusland.— Dat het verbod van uitvoer van graan grootendeels is opgeheven, wordt niet aan een verbetering van den toestand toegeschreven. Rusland heeft geld noodig, en het geld moet uit het buitenland komen. Leeningen in W.-Europa te sluiten, wordt hoe langer zoo moeilijker; zelfs bij de Franschen is het mislukt. Nu poogt men zooveel mogelijk uit te voeren, om daardoor vreemd geld in het land te brengen. Nog steeds worden treurige berichten ontvangen over den nood der boeren. In eenige gedeelten van het gouvernement Woronesh is het nog erger dan verleden winter.

—Tegen het gevaar, dat de cholera dreigt te komen, zijn krachtige maatregelen genomen. Tot hiertoe heeft zich, afgezien van eenige cholera-gevallen aan gene zijde der Kaspische Zee, Turkestan, Samarkand, slechts onder de inwoners en troepen in Baku de ziekte voorgedaan. Van 6—12 Juni zijn 164 personen aangetast, waarvan 70 bezweken en 12 herstelden.

China. — Gedurende de vervolging in de provinciën, hebben de katholieken in de hoofdstad de voltooiïng van hunne prachtige kathedraal gezien. De werkzaamheden aan dit prachtig gebouw hebben omstreeks 18 maanden geduurd; het heeft *f* 400,000 gekost. Deze som is geheel door den Keizer betaald, die zich daartoe verbonden had, wanneer hij van den Bisschop van Peking verkreeg, dat de oude kathedraal, die te dicht bij den muur van zijn paleis stond, werd afgebroken. De nieuwe kathedraal mocht geen toren hebben, daar de Chineezen gelooven, dat hooge gebouwen den weldadigen invloed van wind en regen opzuigen. Pater Favier, S. J., de bouwmeester, heeft gewerkt naar de modellen van de bazilieken te Weenen en Orvieto, en heeft een prachtig gothisch gebouw gekregen. Het schip meet 70 op 27 M., de hoogte is 20 M. zonder het gewelf. De gebrandschilderde vensters, die in Frankrijk zijn uitgevoerd, zijn ware meesterstukken.

VERSCHEIDENHEDEN.

De prefect van politie van St. Petersburg, thans zoo geheimzinnig gestorven, is op zonderlinge wijze zijn ambt begonnen.

Een der groote markten, waar allerlei voortbrengsels zijn opeengestapeld, geraakte in brand. De pompiers kwamen toe en bluschten moedig het vuur. Toen alles gedaan was, stelde generaal Cresser de pompiers in 't gelid, wenschte ze geluk met hun moedig gedrag en zeide ten slotte:

„En nu, de zakken omgekeerd !"

Bijna niemand had den lust kunnen weerstaan eenige voorwerpen mee te nemen, die in de puinen lagen. De generaal onderzocht iederen man in 't bijzonder, en telkens wanneer hij iemand ontmoette, die gestolen had, klonk het: Siberië ! Siberië !

De ongelukkigen vertrokken den anderen dag in ballingschap, maar sedert dien vond men onder de pompiers van St. Petersburg nooit dieven meer.

De *Warschawsky Dnjewnik* heeft de volgende beschrijving van een Klok, waaraan de uurwerkmaker Goldfaden te Warschau zes jaren heeft gearbeid en die voor de wereldtentoonstelling te Chicago is bestemd. De klok stelt een spoorstation voor met zalen voor reizigers, telegraafbureau, kas, een zeer aardig, helverlicht perron en een bloementuin, waarin een fontein haar heldere stralen omhoog spuit. Langs het gebouw loopen de rails en bevinden zich de wachthuisjes, signaallantarens, schijven, waterréservoir en alles wat tot een station behoort. In de koepel van den middelsten toren is een klok aangebracht, die den plaatselijken tijd aanwijst, in de beide zijkoepels bevinden zich klokken, die den tijd van New-York en van Peking aanwijzen; in de beide uiterste torentjes zijn een kalender en een barometer aangebracht. Elk kwartier begint de klok te slaan, dan gaat er trein in beweging, de deuren gaan open en op het perron ziet men den stationschef en zijn adjunct komen; aan het loket van de kas verschijnt de kassier; de wachters komen uit de wachthuisjes en openen den slagboom, de passagiers maken file voor de kas, om kaartjes te koopen, kruiers brengen de koffers aan; de klok wordt geluid, een spoortrein komt uit de tunnel te voorschijn en nadat de locomotief een doordringend gefluit heeft doen hooren, houdt de trein stil. Een arbeider gaat langs de wagens om met een hamer de wielen te inspecteeren, een ander pompt water in den machineketel. Nadat driemaal de klok is geluid, stoomt de trein weer af naar den tunnel aan den anderen kant. De stationschef verlaat het perron, de deuren gaan weer dicht, de baanwachters gaan weer in hun huisjes en alles is in orde.

Een werkstakende Zee. In een provinciestad in Frankrijk gaf men een voorstelling *De Storm*, van Shakespeare. De golven werden door vijftien zwijgenden „gespeeld," die, onder een zeegroen doek verborgen, moesten bukken en opstaan, en op die manier de beweging der golven oogbedriegelijk zouden nabootsen. Voor dat werkje kreeg ieder waterman vijftig cents. Daar echter de ontvangsten van den schouwburg in den laatsten tijd zeer mager waren, werd het loon verminderd en wilde de directeur nog maar een kwartje geven. Daardoor werd de zee onstuimig en besloot te staken. Toen onlangs *de Storm* werd gespeeld, de donder tusschen de coulissen rolde en groote boonen, die hagelsteenen moesten verbeelden, op de planken kletterden, bleef de zee akelig rustig. De ontstelde tooneelmeester snelde naar de golven en beval ze dadelijk „op te steken " en te „bulderen." De zee bewoog zich echter niet. Eensklaps tilde een werkstaker het zeildoek wat op en fluisterde: „Wil u 15 cents meer geven?" „Neen, een stuiver." De zee bleef spiegelglad en effen, en 't publiek in de zaal had recht veel pleizier. „Vijftien cents?" vroeg de spreker voor de zee nog eens. „Neen, een dubbeltje." Nu golfde de zee een weinig, alsof een avondkoeltje over de baren streek. „Twaalf-en-een-halve cent dan ?" vroeg de arme tooneelmeester. De golven stegen een weinig, alsof de oostenwind ze in beweging bracht. Nu begon evenwel een storm in de zaal, en er werd gesist, geschreeuwd en gefloten. „De duivel hale jullie, ik zal vijftien cents geven." riep de tooneelmeester, „maar wee je gebeente, als de golven dan niet goed zijn."

Thans bruiste de zee op, onzettende wijze en brulde en kookte, totdat eensklaps in de hitte van het gevecht het groene doek en al de vijftien zwijgenden op het tooneel tuimelden. Zoo eindigde de gedenkwaardige opvoering van „de Storm."

—o—

NOTICIANAN DI CABEL.

Recibí dia 17 Julio

Paris. *16 Julio.*—Sesión di Cámara ta prorogá. E ministro di marina Burdeau a nombrá coronel Dobbs comandante di toer forza di tera i di lamar na Dahomey.

Policía alemán a arrestá Mr. Jacquot, cónsul di Francia na Leipzig. Ministro di relacionnan estrangera di Francia a pidi gobierno alemán explicación. Embajador francés na Berlin ya a largá e ministro na Paris sabi koe conducta dje consul no tabata bon; sin embargo courantnan ta protestá altamente y nan ta exigi koe Alemania tratá representántenan di Francia di otro modi.

Roma.—Grimaldi lo reemplazá Elene, koe a renunciá como ministro di hacienda.

Santiago di Cuba.— Gran banquete na celebración di 14 di Julio, fiesta nacional francés. Tabatin diferente discurso doená na favor di república francés, y saludo fraternal na francesnan na extrangero.

20 Julio

París.—Tin temor koe cólera lo plamá na hinter Europa.

New-York.—Ley marcial a ser publicá den estado Ohio, na consecuencia di ningamentoe di trabao di mineronan.

Noticianan di Honduras ta anunciá triunfo dje partido revolucionario, dirigí pa coronel *Nuitti*, koe ta na posesión di república hinter.

Madrid.—E crucero argentino *Rosales*, koe tabata bai España pa bai asistí na e fiéstanan di Cristobal Colón, a zink den un tempestad pisá: 70 morto.

Roma.—Courantnan republicano ta atacá Crispi su artículo riba ehército italiano. E diputado Tubria ta declará, koe toer e detáljenan doená pa Crispi ta falsoe, i koe él ta publicá nan coe e solo objeto di sostené e política humiljante dje triple alianza.

Mejicano na New-York, 68½ cent: fuerte.

21 Julio

París. *20 Julio.*— Dr. Andueza Palacio, ex-presidente di Venezuela a yegá akí.

Parlamento inglés lo habrí día 4 di Agosto.

Madrid.—Den córtenan, nan ta discutiendo un voto di confianza den gobierno tocante e tratádonan di comercio celebrá.

New-York.—Incendio na Montreal; pérdidanan ta elevá na mitar miljón di fuerte.

Peso mejicano, 68 cent fuerte.

Ayera.

Paris, *21 Julio.*—Rusia, Austria, Espanja i Brazil ta toemando medida pa kitá cólera di plamá.

Noticia telegráfica fô di Sofía ta bisa, koe 4 dje 16 persónanan, acusá di asesinato di ministro Beltcheff, a salí condená na morto i e ótronan na prisión.

Londres.— Cámara di Comunes lo consistí di 354 liberal i 314 conservador.

Madrid.— Congreso a aceptá e voto di confianza den gobierno. Ocho cas a kimá na Madrid.

ADVERTENTIEN.

Publieke Verkooping

op Maandag den 25sten Juli d. j. des morgens om 9 uur ten overstaan van den Notaris J. W. Heldewier Vignon van twee effecten onder n°. 74/79 op den berg Overzijde en van eenige meubels glas- en aardewerk, enz., behoorende tot den gemeenschappelijken boedel van den Heer C. J. Hildeman en diens echtgenoote.

De verkoop zal plaats hebben ten sterfhuize van den Heer C. J. Hildeman. De koop- en opdrachtbrieven alsmede de veilcondition zullen acht dagen voor den verkoop ten kantore van voornoemden notaris ter inzage van belanghebbenden liggen.

De effecten en meubels zijn te bezien op 22, 23 en 24 Juli e. k. van 9 tot 11 uur A. M.

Curaçao den 8n Juli 1892.

HAY QUE TENER UNA BUENA ESTUFA.

Es imposible tener fuego sin quemar alguna clase de combustible. ¿Estás de acuerdo con lo que digo? Sin duda. Bien, supón ahora que hubieses comprado una estufa en la que *ningún combustible ardiese*, ¿qué harias? ¿La devolverias á quien te la vendió en cambio de otra? No cabe duda alguna.

Supón ahora que así lo hayas hecho.. Pero conozcamos antes el cuento y despues saquemos la inferencia.

Una mujer nos dá á conocer el siguiente trozo de su esperiencia:—

"Era en el año 1882." dice, "cuando empecé á sentirme enferma y fuera de mi natural. Ignoraba mi dolencia. Por la mañana me sentía cansada y lánguida, y de contínuo esputaba y arrojaba cierto fluido parecido á agua. Mi apetito me abandonó gradualmente y sufría mucho dolor á cada bocado que tomaba. Sentía fuertes dolores en el pecho que á veces parecian estenderse hacia la espalda y los hombros. Perdía muchas horas de sueño durante la noche á causa de pasmos y flatulencia que parecian concentrarse hacia los costados. Ningún alimento me sentaba bien por sencillo que fuese. Estuve sufriendo de esta suerte durate tres años sin poder tomar alimento sólido, tal como una comida consistente de carne.

"Ahora bien, como siempre he sido de disposición activa, hice esfuerzos por atender á mis quehaceros y á mi tienda, pero en Abril 1885, me puse tan mala que mandé llamar á mi hija, la cual vivía en Priest Hutton cerca de Carnforth (Inglaterra) y está volvió á casa. Durante su ausencia había estado bajo el tratamiento de mi médico para la cura de debilidad y neuralgia, pero no hallando mejoría le recomendaron tomase una medicina llamada el Jarabe Curativo de la Madre Seigel y esta la curó; en vista de lo cual insistió para que yo tomase la misma medicina. Compré una botella de casa de los Señores Needham Hermanos, Farmacéuticos de Brighouse (Inglaterra) y empecé á tomarla. Al caba de un dia ó dos hallé alivio. En breve todos mis dolores me abondonaron y fuí recuperando fuerzas gradualmente. Pude entonces tomar alimento, y después de haber agotado dos botellas me encontré curado por completo.

"He recomendado esta medicina á muchos de mis amigos y parroquianos que frecuentan mi tienda y les ha hecho bien; de suerte que creo justo que su virtud se haga conocer con toda la estensión posible.

(Firma) "Señora Co[illegible]inge, Tendera
"Rastrick, Brighouse,
"cerca de Halifax (Inglaterra).

Dice otra mujer: "En Diciembre 1885, después de mi parto, empecé á perder mi apetito sintiéndome mucho dolor y náuseas después de comer. El alimento parecía convertirse en viento, y sufria llenura en el pecho y dolor en el estómago. Fuí perdiendo gradualmente las fuerzas y caí en un estado de abatimiento y decaimiento mental.

"Por sencillo que fuese el alimento que tomaba me sentia dolor, de modo que *llegué á temer comer*. Perdia mucho sueño y me puse tan endeble que me vie precisada á acostarme sobre el canapé para descansar. Por momentos el dolor era más agudo que podía yo sobrellevarlo, y entonces tenía que irme á acostar y hacerme aplicar sal caliente sobre el pecho y el estómago, pues cuando esta crisis me sobrovenian *me sentia como para morir*. El médico que me asistia decia que yo estaba sufriendo de Indigestión Crónica, ó que habia algún desperfecto en *'la parte superior del estómago.'* ¡Qué aserto tan estraño este en la boca de un médico! Hizo cuanto pudo para aliviarme pero sin éxito y en este estado arrastré mi existencia durante doce meses. En esta época, Mr. Connor, Estivador, residente en Dennison Street, dijo á mi padre el mucho beneficio que habia él obtenido de tomar el Jarabe de la Madre Seigel, y mandé de seguida comprar una botella, y después de haber agotado tres botellas todo dolor habia desaparecido. Recuperé mis fuerzas y comía de todo, y desde entonces acá nunca más estuve enferma. Siempre conservo la medicina en casa, y si alguno de la familia cae indispuesto, una dosis ó dos del Jarabe de la Madre Seigel le sana.

(Firma) "Señora Red,
"No. 12, Galton Street,
"Great Howard Street,
"Liverpool (Inglaterra)."

Hemos dicho que no es posible tener fuego sin quemar alguna clase de combustible. El estómago del hombre es una estufa y el alimento es el combustible que en el ponemos. Si se consume ó digiere el alimento, se nutre, y se sostienc el cuerpo, y entonces gozamos la salud y las fuerzas, pero, si de dife te modo, pronto nos gastamos y perecemos.

Ahora bien; cuando el estómago rehusa digerir, "quemar ó consumir" alimento, esperimentamos lo que se llama indigestión y dispepsia, la enfermedad la más común y peligrosa de todas. Este es lo que aquehaba á estas dos señoras, y lo que aqueja á millones de personas en este país.

La inferencia es bastante: El remedio que sanó á estas sanará á otros. En tal caso (si la lumbre arde bien) tendrémos el calor correspondiente el cual es la vida y la fuerza.

3

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1892.	Caracas.	Venezuel.	Philadelphia	Caracas.	Venezuela.	Philadelphia
Vertrekt van New York....	Juli. 2	Juli 13	Juli 23	Aug. 3	Aug. 13	Aug. 24
Komt aan te Curaçao	„ 8	„ 19	„ 29	„ 9	„ 19	„ 30
Vertrekt van „	„ 9	„ 20	„ 30	„ 10	„ 20	„ 31
Komt aan te Pto. Cabello	„ 10	„ 21	„ 31	„ 11	„ 21	Sept. 1
Vertrekt van „	„ 11	„ 21	Aug. 1	„ 11	„ 22	„ 1
Komt aan te La Guayra..	„ 12	„ 22	„ 2	„ 12	„ 23	„ 2
Vertrekt van „ ..	„ 15	„ 26	„ 5	„ 16	„ 26	„ 6
Komt aan te Pto. Cabello	„ 16	„ 27	„ 6	„ 17	„ 27	„ 7
Vertrekt van „	„ 16	„ 27	„ 6	„ 17	„ 27	„ 7
Komt aan te Curaçao	„ 17	„ 28	„ 7	„ 18	„ 28	„ 8
Vertrekt van „	„ 19	„ 29	„ 9	„ 19	„ 30	„ 9
doet La Guayra aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen.	„ 20	„ 30	„ 10	„ 20	„ 31	„ 10
Komt aan te New-York..	.. 26	Aug. 5	.. 16	.. 26	Sept. 6	.. 16

Stoomschip Maracaibo.

Vertrekt van Curaçao......	Juli 9	Juli 20	Juli 30	Aug. 10	Aug. 20
Komt aan te Maracaibo......	10	21	31	11	21
Vertrekt van "	16	26	Aug. 6	16	27
Komt aan te Curaçao........	17	27	7	17	28

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

De ondergeteekende, belast met de liquidatie van de firma Dania & C°. roept hierbij de debiteuren aan genoemde firma op, om het door hen verschuldigde voor ulto Juni e. k. te komen voldoen, zullende na dien tijd de rekening gerechtelijk worden ingevorderd.

Curaçao, den 20 Mei 1892.

[get.] I. H. DANIA.

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT É HIJOS, Curaçao